

Renata Sabongui

Lamugaerteter Nam jouonoerutalsdfj

Kvůli baletu jako malá opustila maminku. Po promoci učila tanec v Rakousku a Německu, ve Washingtonu dávala soukromé lekce Chelsea Clinton, dceři bývalého prezidenta. Po revoluci do Česka dovezla populární cvičení pilates, kterému propadlo mnoho Čechů.

TEXT: KRISTINA KOMŮRKOVÁ

FOTO: PETRA PIKKELOVÁ

První otázku nejspíš dostáváte od všech stejnou – jak jste přišla k tak exotickému příjmení?

R. S.: Narodila jsem se jako Bolinová, ale když mi bylo devět, maminka se znovu vdala za Egyptěna a ten mě adoptoval.

Pravý tatínek se vás vzdal?

R. S.: Rodiče se rozvedli, když mi byl rok a otec se od té doby o mě nezajímal.

Zpočátku jsem si nebyla jistá, jak vaše jméno správně vyslovit. Komolí vám ho často?

R. S.: Čte se Sabongi, bez toho u, ale na kolení jsem zvyklá, беру to s nadhledem. Výhodou je, že když se to příjmení naučíte vyslovovat, zapamatuje si ho. A příště hned víte, o kom je řeč.

Je to značka?

R. S.: Přesně tak. Byla jsem dvakrát vdaná, ale příjmení mám celý život stejné.

Bylo vám devět a odstěhovala jste se do Káhiry. V čem bylo dětství tam jiné?

R. S.: Jako holka z Příbrami jsem byla zvyklá hrát si před domem, běhat venku a najednou jsem byla zavřená doma, maximálně jsem s řidičem jezdila do klubu, kde ale často byli jen dospělí. Ven jsem sama nesměla, na ulici si směly hrát jen děti domovníka, pro dítě z vyšší třídy to bylo nemyslitelné.

Mluvílo se tam hodně anglicky a francouzsky a já lidem ze začátku moc nerozuměla. Jediné, co mě tam bavilo, byl balet. Chodila jsem na hodiny k jedné Italce a zatoužila ho dělat profesionálně. Ale podle tatínka nepřipadalo v úvahu, aby se dívka ze slušné rodiny živila tancem.

Vám se ale ten sen o baletu podařil prosadit...

R. S.: Neustoupila jsem, a tak mě po roce a půl maminka poslala zpátky k babičce a dědovi do Příbrami. Tehdy už čekala bratra, pár let na to se jí narodila ještě dcera.

Nestýskalo se vám po ní?

R. S.: Odmala se o mě starala babička s dědou, maminka pracovala v Praze a přijížděla na víkendy. Pak jsem se s ní vídala hlavně o prázdninách a o Vánocích.

Jaký s ní máte vztah?

R. S.: Jsme jako kamarádky, nebo spíš sestry. To rodinné zázemí pro mě byla babička s dědečkem, ti si se mnou odžili pubertu, kdy jsem vzdorovala. Maminka se mnou tyhle věci nemusela řešit.

Nikdy se nechtěla vrátit zpátky do Česka?

R. S.: Teď kvůli konfliktům v Egyptě ji bratr přivezl do Prahy. On už tu také několik let žije, je úspěšný manažer. Ale maminka, i když tatínek zemřel, bere Egypt za svůj

Její život v **5** obrazech

1. S maminkou v roce a půl
2. Představení Zvířátka a Petrouš (vlevo)
3. S dětmi u moře
4. S manželem a kambodžským králem, s kterým studovala na konzervatoři
5. ????????

domov. Strávila tam většinu života, tady skoro nikoho nezná. My bychom chtěli, aby tu zůstala, ona chce zpátky.

Pořád mi přijde neuvěřitelné, že má v sobě desetiletá holka tolik ambicióznosti, že opusť mámú.

R. S.: Tancem jsem byla posedlá. Nedokázala jsem bez něj být. Nikdy mě nikdo nemusel nutit do tréninků, od pěti let mě děda vozil dvakrát týdně do baletní přípravky Národního divadla. Chtěla jsem být baletka a udělala bych pro to všechno.

Jak moc je těžké prosadit se v baletu?

R. S.: Záleží na daném ročníku. Nedávno jsme měli sraz se spolužáky z konzervatoře po třiceti letech a s tancem má něco společného slabá polovina z nich. Tahle práce není moc dobře placená na to, že jdete brzy do důchodu.

Byla jste talent?

R. S.: Na klasiku průměrný, ale excelovala jsem v charakterních rolích. Nebyla jsem typ na bílou labuť.

Po vysoké škole jste učila v Rakousku a v Německu. Jak se vám podařilo za komunismu vyjít z prací do zahraničí?

R. S.: Jezdila jsem přes Pragokonzert. Maminka byla oficiálně vystěhovaná, tak se nebáli, že bych emigrovala, protože kdybych chtěla, mohla jsem žít venku legálně. Ale já nikdy nechtěla odejít. Navíc jsem se socialistickému hospodářství vyplatila – přivázela jsem 49% procent platu. Takže abych se uživila, vozila jsem si konzervy.

Váš první manžel byl Američan.

Kde jste se poznali?

R. S.: V Německu. Je právník, jezdil tam za klienty, některé měl i v Česku. Země, ve které jsem si nikdy neuměla představit žít, byla Amerika. Tak jsem si vzala Američana. *(smích)*

Muž lpěl na životě za oceánem?

R. S.: Původně jsme se domluvili, že budeme žít v Německu, poblíž českých hranic a tak to chvíli bylo. Ale protože manžel o kontakty v Německu přišel, chtěl se vrátit do USA, kde měl práci jistou. Takže jsme se už i s dcerou stěhovali do Washingtonu, kde jsem začala učit na baletní škole.

Je pro baletku těžké rozhodnout se, kdy mít děti? Přeci jen je tělo její výdělečný nástroj.

R. S.: Buď si dítě musíte pořídit brzy a rychle se vrátit do formy, nebo to nechat na poz-

dější věk a počítat s tím, že to může být konec vaší kariéry. Některé baletky se toho bojí tolik, že se rozhodnou děti nemít, což je škoda. Já věděla, že dítě chci, ale posouvala jsem to. Zlom přišel ve třiceti, začala jsem dítě řešit. A ve dvaatřiceti se mi narodila Claire.

Tancovala jste v těhotenství?

R. S.: Trochu ano, protože jsem stále učila a potřebovala jsem předvádět choreografii. Šest dní před porodem jsem měla se svými žáky premiéru představení a v září už jsem zase učila. Stejně jsem to pak měla i se synem, narodil se šestého ledna, dvaadvacátého prosince jsem ještě učila, a to jsem měla rizikové těhotenství kvůli mému věku. V únoru jsem byla zpátky v práci. Děti jsou odmala zvyklé se mnou pořád někde pendlovat.

Chtěla jste, aby byla dcera baletka?

R. S.: Když byla malá, chtěla tančit, chodila se mnou na tréninky. Ale pak jsem viděla, že to v sobě nemá. Dokonce jsem jí vyhodila ze svých hodin, protože jí to ne bavilo. Všichni jí předhazovali, že to dělá jen kvůli mamince a ona tam zlobila. Teď je jí osmnáct, tíhne hlavně k produkčním věcem, má organizační talent, ráda píše.

Nemrzelo vás, že nebudete mít pokračovatelku?

R. S.: Ani ne. Jak jsem byla svérázné dítě, které si prosadilo všechno, co chtělo, tak nejsem rodič, který by svým dětem něco vnucoval. Teď jsme se s dcerou radily, jakou vysokou školu si má vybrat. Někdo si možná prosazuje, kam má jeho dítě jít, ale já chci, aby to byla její volba, protože nejhorsí je, když děláte práci, která vás nebaví. Ale bylo pro mě těžké pochopit, že v osmnácti ještě neví, co chce, zatímco já to měla jasné odmala. Neuměla jsem jí poradit. Nakonec ji přijali na práva a teď odjela do Ameriky na kurzy na Harvardu.

Není pro ni těžké, že má tak ambiciózní, úspěšnou maminku?

R. S.: Určitě. Několikrát jsme to spolu řešily, měla krize, že od ní všichni očekávají, že bude jako já. Vysvětlila jsem jí, že každý máme nějaké obavy. I ta úspěšnost vyvolává protitlaky, občas vám někdo namaže schody a vy si nabijete. Zjistila jsem, že je dobré dceři odhalit své chyby, moje slabá místa, aby viděla, že rozhodně nejsem ve všem dokonalá. Jde o to tyhle věci překonat, to vás posune dál.

Proč jste opustila manžela a vrátila se zpátky do Česka?

CLUPTA DOLESTI NATEM QUATE SUNTEMPED UT VOLUPTIA ADIS RE VELIT VOLORUPTATIO

R. S.: V Americe se začal chovat stylem: „Já jsem velký Američan a ty malá Češka.“ Že mu musím být vděčná za to, že jsem se dostala do Ameriky. A když to posloucháte denně, máte toho brzy dost. Přestali jsme spolu intimně žít. Když byly Claire tři, trávily jsme prázdniny tady a Vlastimil Harapes mi nabídnul spolupráci s Národním divadlem. Kývla jsem s tím, že si aspoň s Martinem uspořádáme, co chceme. Jenže tu spolupráci mi nakonec prodloužili. Po dvou letech jsem poznala mého současného manžela. Jenže když mě chytl za ruku, vyděsila jsem se, že to nemůže, protože jsem vdaná paní! Oznámila jsem manželovi, že je tu někdo, s kým to myslím vážně. Rozvedli jsme se, ale jsme nadále přátelé, když sem přijede s novou přítelkyní, bydlí u nás. Jsem ráda, že to takhle dopadlo, hlavně kvůli Claire.

Jeden manžel byl právník, druhý je ekonom, vy umělkyně. Platí u vás, že protiklady se přitahují?

R. S.: Mně to tak funguje. Navíc manžel je Býk, tudíž je konzervativní, já se jako Vodnář vznáším. Vždycky něco vymyslím, nadchnu se a on se mě hned ptá, jestli to mám spočítané, detailně promyšlené. On mě tahá zpátky na zem, já se ho zase snažím strhnout k spontánnosti.

Ve dvaatřiceti jste porodila syna. Byl plánovaný?

R. S.: Jiřík je výsledek přechodu na jinou antikoncepci. (*smích*) S mužem už jsme další děti neplánovali, já mám dceru z prvního manželství, on taky. Byl to pro něj naprosto nečekaný dárek k padesátinám, ze kterého se sesul na židli. On se děsil, že nás na písčovišti budou oslovovat babičko a dědečku. Já zase řešila, jestli se mi bude chtít v noci a brzy ráno vstávat. Dobře jsem si totiž pamatovala od dcery, jak jsem byla hrozně utahaná. Lehla jsem si na podlahu, že si zacvičím a hned jsem usnula. Když pak manžel zjistil, že to bude kluk, měl velkou radost.

VIZITKA

Renata Sabongui (51) vystudovala taneční konzervatoř a AMU, obor taneční pedagogika a dějiny umění

- Založila baletní školu v Příbrami, organizuje různé kulturní akce, do Prahy se jí podařilo přivést Michaila Baryšnikova, je uměleckou ředitelkou Plesu v Opěře.

- Učíná Akademii múzických umění a na pražské taneční konzervatoři, vede lekce pilates pro veřejnost.

Maminek, které si dnes pořízují další děti kolem čtyřicítky, je čím dál víc. A je dost škarohlídů, kteří tvrdí, že už jsou na to staré a nebudou na ně stačit.

R. S.: Já to doporučuju. Nakopne vás to. I dceru jsem měla v pozdějším věku a díky těm dětem zůstáváte stále v kontaktu s mladým myšlením. Chápu, že u někoho těhotenství v pozdějším věku přináší zdravotní komplikace. Ale já měla oba porody v pohodě, v porodnici jsem s Jiříkem v břiše brala schody po dvou a sestřička mě pozorovala v úžasu, že ostatní pětadvacetileté maminky se tam šourají jak hlemýždi.

Dala byste syna na balet?

R. S.: To by asi manžel nepřežil. (smích) Syn chodí alespoň na lidové tance. Nejdřív nechtěl, ale po první hodině byl nadšený, prý že je to lepší než Sokol, kam taky chodí. A další jeho koníček je golf. My ho s manželem tak nějak pinkáme a Jirku odmala

CLUPTA DOLESTI NATEM QUATE SUNTEMPED UT VOLUPTIA ADIS RE VELIT VOLORUPTATIO

chválili, že má dobrý švih. Ale čekala jsem, až vyrostu, nechtěla jsem, aby odmala dělal jednostranný sport. K tomu má ještě angličtinu a šachy.

Jak při svém časovém vytížení zvládáte všechny ty přesuny mezi školou a kroužky?

R. S.: Mám dvě báječné paní na hlídání, jedna je naše bývalá sousedka, další učitelka v důchodu. Strídají se, protože to je šichta od rána do večera a na jednu by to bylo moc.

Skoro celý život trávíte mezi baletkami, které mají dokonalá těla. Nutila byste dceru do cvičení, kdyby měla nadváhu?

R. S.: Do cvičení ji nutím, ale ne kvůli váze. Chci, aby měla zpevněnou postavu, pevné svaly, cvičila kvůli dobrému pocitu a zdraví. Ten trend přílišné štíhlosti není správný. Na konzervatoři řešíme případy dívek, která mají na 165 centimetrů a čtyřicet kilo. Teď nedávno jsem jednu studentku, která měla 38 kilo, odvezla do nemocnice, protože měla zdravotní problémy. Doufala jsem, že jí tam pomohou, ale za pár dnů za ni tátněk podepsal reverz. Teď jí bude osmnáct a nikdo ji nebude moct nutit. Ale naposledy, když jsem ji viděla, tak pochopila, že se musí léčit. Snad.

Jak jste se dostala k cvičení pilates?

R. S.: Poprvé jsem o něm slyšela v Němecu, ale vyzkoušela jsem ho až na Floridě, kde jsem také žila. Ája Vrzáňová, kmotra mého syna Jiřího, mě později seznámila s Ronem Fletcherem, jediným z přímých žáků Josepha Pilatese, zakladatele cvičení. Absolvovala jsem u něj sérii školení a získala jako jediná Evropanka certifikát, že mohu vyučovat další jeho žáky.

Proč bych měla cvičit zrovna pilates?

R. S.: Protože to funguje! Vyrovnává svalové disbalance, zvýší vám pružnost svalů, rozšíří kloubní rozsah. Posílíte zádové, břišní a hýžděvé svaly, což vám pomůže správně držet tělo. Na první pohled vypadá to cvičení jednoduše, povalujete se na podložce, ale zdání klame. Nikoho nenechám, aby se přišel na lekci jen kouknout. Musí cvičit s námi a za pár minut už se pěkně potí.

Pilates prý jeden z mála sportů, který dokáže změnit postavu. Je to pravda?

R. S.: Nezmění vám postavu zcela, tu máte danou, ale prorýsuje vám svaly, prodlouží je. U jiných sportů posilujete na „skrčeném“ svalu, takže mohutní, proto ze spinningu budete mít silnější stehna. Ale u plavání, pilatesu i baletu máte zátěž na protaženém svalu, takže se prodlužuje a jakoby tenčí.